

Vì sao lại kể chuyện về chàng Bơ?

Các bé ạ, đó là điều quả thật đáng ngạc nhiên, nhưng mà nó là như vậy đấy, rằng chỉ còn ít người nhớ được chuyện kể về chàng Bơ thôi. Ấy thế mà, nhưng chúng ta nói nhỏ với nhau thôi nhé, trong số tất cả những câu chuyện các bé đã được nghe, hay sẽ được nghe kể trong đời, thì những câu chuyện mang tính giáo dục như thế này không nhiều đâu. Tôi còn thấy buồn hơn, bởi vì có nhiều người còn chẳng hề biết Bơ là ai nữa cơ! Các bé yêu quý ạ, tôi không trách gì các bé, vì các bé còn nhỏ tuổi. Nhưng bố mẹ của các bé thì chẳng gì cũng phải biết đôi chút về chàng Bơ chứ! Bố mẹ không biết ư? Cả ông và bà cũng không biết ư? Ồi, thế thì đúng là không thể hiểu được. Thế thì tôi sẽ phải kể cho cả ông bà, cả bố mẹ các bé cùng nghe nữa nhé!

Trước hết, chúng ta phải biết rõ hình dạng chàng Bơ ra sao đã nhỉ? Kể ra thì trong câu chuyện của chúng ta, cái đó cũng không thật là quan trọng, nhưng ít nhất cũng đáng để nói qua một chút. Đáng nói, bởi vì vẻ bên ngoài của Bơ khiến ai cũng phải chú ý ngay từ đầu. Ừ, chắc các bé sẽ hỏi rằng, nếu mà Bơ gây chú ý, thì chắc là chàng phải có cái mũi tròn như quả cầu, tai thì to, vểnh ra như hai cái tai voi, lông tai thò ra ngoài, chân nọ ngắn hơn chân kia, hoặc là có thể Bơ trông còn kì dị hơn nữa, có phải không? Và tôi trả lời thật luôn cho các bé, là không phải thế. Hình dạng chàng Bơ thu hút bất cứ ai, cũng chính bởi vì Bơ không thừa, cũng không thiếu cái gì, chẳng có cái gì thò ra, hay vểnh ra cả. Tóc Bơ vừa đủ dày. Râu của Bơ mọc ra cũng vừa đủ, gần như là chưa mọc ra. Bơ chỉ cao đủ để không ai có thể nói chàng thấp hay nhỏ. Bơ cũng béo vừa phải để thân mình mang nổi chàng. Tay chân và các ngón chân ngón tay Bơ thì có đúng như các bé đã hình dung ngay lần đầu, hay là lần thứ hai. Có lẽ chỉ có cái áo chấm bi và cái quần đeo dây có thể

khiến cho ai đó thấy hơi lạ. Thế nhưng đúng ra thì chẳng mấy khi Bơ mặc áo chấm bi và quần có đeo dây. Đấy, tự các bé cũng thấy là hình dạng bên ngoài của Bơ hoàn toàn đúng như cái tên của chàng.

Thế còn cái tên Bơ thì sao ạ? Nó từ đâu ra vậy ạ? Chưa bao giờ chúng cháu nghe thấy ai có cái tên như thế ạ! - Ừ, tôi biết các bé sẽ hỏi thế, vì tôi biết là các bé rất tò mò... Thế nhưng cả cái tên ấy cũng không có gì là kì dị, vì ở thời chàng Bơ sống thì đấy là cái tên rất thông thường. Nó thông thường đến mức chả ai thấy cần phải đưa vào danh sách các tên gọi. Có lẽ vì thế mà ngày nay, cái tên Bơ không có ở danh sách ấy, nên chàng Bơ cũng không có dịp ăn mừng ngày lễ của tên mình. Ai mà biết được, có thể chính vì cái tên ấy không có trong danh sách nên không còn ai nhớ đến người nào tên là Bơ nữa.

Trước đây, có một số người thích các điều huyền bí đã nghĩ rằng chàng Bơ không có cha mẹ. Rằng Bơ tự ra đời, chẳng hạn ở đâu đó trong rừng, hay ở trong hang động, hoặc ở trên cây, và rồi Bơ cũng tự mình lớn lên. Nhưng Bơ chẳng bao giờ kể về chuyện ấy cho ai nghe, nên không thể biết được chuyện đó có cái gì đúng, hay cái gì không đúng. Nhưng cũng có thể là Bơ có cha mẹ và Bơ lớn lên, giống như phần lớn các em bé được cha mẹ nuôi nấng cho đến lúc chúng cao lớn hơn cả cha mẹ, đôi khi còn được nuôi nấng cả sau khi đã lớn. Nhưng mà, như tôi đã nói với các bé, Bơ chả bao giờ nói đến chuyện đó, nên ai mà biết được, cũng có thể là vì khi Bơ sắp trưởng thành, có tên vô lại nào đó đã ném hòn đá trúng đầu Bơ. Và vì đau đầu mà Bơ quên hết tất cả những gì cho đến lúc ấy Bơ còn lảng máng nhớ được.

Thôi, cho dù chuyện ấy đã xảy ra như thế nào chẳng nữa, thì tự nhiên Bơ cũng đang đứng ở đây như chúng ta cần, để câu chuyện có thể bắt đầu. Một chàng Bơ đã tương đối trưởng thành, một người mà, ít ra trong những câu chuyện tương tự như chuyện của chúng ta, không còn có việc làm nào khác ngoài việc lên đường đi chu du thiên hạ.

NGÔI LÀNG CĂN NGƯỜI ANH HÙNG

Bơ là anh hùng lần đầu tiên

Thế là vào một ngày mùa xuân, Bơ lau sạch đôi giày, xỏ chân vào, buộc dây giày lại. Chàng buộc dây giày làm sao để nó không lê thê trên đất, không bò ra mọi phía như những con giun, để không bị vấp chân vào đó. Rồi Bơ giơ chân bước, có thể là chân phải trước, hay chân trái trước, và lên đường.

Chẳng mấy chốc, Bơ đã đi tới một con đường mòn nhỏ chạy ngoằn ngoèo qua rừng ra đến tận bãi cỏ bên sông. Đúng lúc ấy, mặt trời buổi chiều sưởi ấm lưng Bơ, các tia nắng ấm áp dễ chịu như ru ngủ, làm Bơ chẳng còn cảm thấy mình đang đi hay là không đi. Tóm lại, Bơ để mặc đầu mình nghĩ gì thì nghĩ, để mặc chân mình đi trên con đường mòn đến đâu thì đến. Bơ vui sướng ngắm trời xanh, nhìn bướm lượn, nghe tiếng chim hót ngọt ngào, chân Bơ tiếp tục lệt sệt lệt sệt trên con đường mòn. Các bé biết đấy, quả thật thỉnh thoảng Bơ lê chân lệt sệt, thỉnh thoảng cái tiếng lê chân lệt sệt ấy cũng khiến ai đó khó chịu. Và như thói thường, khi một người dạo chơi mơ màng bởi thiên nhiên quyến rũ, thỉnh thoảng Bơ tạt sang vệ đường bên phải để ngửi hoa thơm, lúc khác lại rẽ sang bên trái để vượt ve

đám rêu mềm mại còn đẫm sương, rồi cũng có lúc Bơ dừng lại bên những khóm cây nhỏ, bứt vài quả việt quất đưa vào miệng ngậm. Thế là đôi chân Bơ đưa chàng đi như đi trong một chuyến tham quan, nơi có những chuyên gia liên tục chỉ dẫn và giải thích từng bước. Có điều trên con đường mòn này thì không có chuyên gia nào như vậy làm phiền cả, thế là Bơ hoàn toàn có thể tự khám phá được mọi thứ.

Vừa đi vừa luôn rẽ chỗ này tạt sang chỗ kia, rồi dừng chân, rồi khám phá, thành ra phải sau một hồi khá lâu, Bơ mới đến được bãi cỏ ở ven sông. Bơ xuống bờ sông, tháo đôi giày sần của mình sau chuyến đi rồi khoan khoái nhúng chân xuống nước. Bơ chỉ hơi nhúng chân xuống thôi, vì sợ nước quá lạnh, nhưng rồi Bơ thấy ngay là nước cũng không quá lạnh, và tất nhiên cũng không nóng... (Ồ... ờ..., làm sao mà ở một con sông bình thường lại có nước nóng, phải không nào? - Chắc là các bé cũng không muốn tôi ngừng lại câu chuyện của chúng ta vì điều ngớ ngẩn như thế, đúng không nào?)... Đơn giản là nước sông vừa vặn, thế thì tại sao mà lại không tắm cả người nhỉ?

Bơ cởi quần áo để khỏi bị vướng víu khi tắm, rồi nhảy tùm xuống sông. Bơ cảm thấy tuyệt vời, nước sông làm tỉnh người, dòng sông chậm chậm trôi, chậm đến mức mà Bơ không sợ nằm ngửa trên mặt nước, rồi thôi không bơi nữa. Tai Bơ vừa ngập trong nước thì Bơ có cảm giác nghe thấy tiếng kêu cứu nho nhỏ. Lúc nhấc tai khỏi mặt nước thì lại thấy im lặng. Bơ ngó quanh và không thấy ai cả. Nhưng Bơ phát hiện ra rằng khi nhìn quanh, chàng đã bị dòng nước kéo ra xa một quãng. Thế là Bơ bắt đầu bơi thẳng vào bờ và tự nhủ sẽ đi trên bờ tới chỗ để quần áo. Bơ vẫy đập chân tay, chỉ còn một quãng nữa đến bờ thì tự nhiên chân phải của chàng bị vướng vào một đám rong hay một cái gì tương tự. Bơ đạp lia lia để rút chân ra khỏi đám rong, nhưng trái lại, có vẻ như chân Bơ càng bị quấn vào đó chặt hơn, như thể có vật nặng nào đó kéo Bơ xuống đáy sông và hình như muốn chìm chết chàng. Nếu mà chúng ta ở trong truyện cổ tích thì các bé, ít ra là những bé nào đã đọc hay nghe truyện, sẽ biết đích thị là Hà Bá đang kéo Bơ. Nhưng mà Hà Bá chỉ có trong truyện cổ tích, và nếu có xuất hiện trong thế giới của chúng ta, thì dứt khoát